

Ypatinga šio festivalio, kuris kaip ir paskutiniaisiais dviem metais vyko Sedulos stovyklavietėje, puošmena buvo JŠ Nirandžana Svamio vizitas. Kaip mokytojas prisipažino tai buvo pirmas festivalis, kuriame jis dalyvavo per paskutiniuosius trejus metus. Tad nieko keista, kad į festivalį susirinko gerokai daugiau atsidavusių – apie 500, ir daugiau pamokslautojų, šį kartą jų būta net 12.

Jau pirmadienio vakarą, kai pagal programą niekas nebuvo numatyta ir dar tik buvo baigiami išrikiuoti altoriai, mokytojas nutarė padainuoti badžanus, tad altorinis kaip mat buvo sausakimšas, pasirodė ir Bhakti Čaitanja Svamis. Badžanui pasibaigus jis pasveikino Nirandžaną Svamį, prisipažindamas, kad treji išsiskyrimo metai atrodė jam kaip Viešpats Čaitanja pateikia „Šikšaštakoje“ – „kiekviena išsiskyrimo su jumis akimirka – tarsi dvylika metų“. Į ką Nirandžana Svamis atsakė, kad ir pats juto labai skausmingą išsiskyrimą su atsidavusiais ir būtent didelio Bhakti Čaitanja Svamio troškimo dėka atvyko čia. Jis prisipažino, kad labai norėjo pasiklausti savo dvasinio brolio, kurio pamokslavimą sulygino su sunkiąja artilerija, savo gi prilygindamas paprastam šaudymui.

Tokia buvo netikėta ir šilta įžanga. Kiti festivalio vakarai buvo dar intensyvesni ir ilgesni. Jau kitą vakarą, jam skirtą seminaro laiką Nirandžana Svamis pašventė kirtanui ir badžanams, tad kirtano okeanas šėlo net trejetą valandų. Tą dieną tai atrodė neįtikėtinai daug, tačiau jau kitą vakarą, po sadhu sangos susirinkimo, kuris kaip tik ir buvo pašvęstas Švento Vardo temai, kirtanas šėlo iki vienuoliktos vakaro. Labai pagelbėjo didelė palapinė, kurią Latvijos bhaktai atgabeno Dhirašantos prabhu užsiėmimams su vaikais. Kadangi dienos buvo karštos, po pietų joje vykdavo seminarai ir vakariniai kirtanai, tad bhaktams buvo pakankamai vietos įsišėlti ir gaivaus oro atsipūsti.

Rytais „Šrimad-Bhagavatam“ buvo skaitoma iš 9 giesmės 4 skyriaus, Viešpaties Narajanos pamokymai Durvasai Muniui, kur Viešpats pripažįsta esąs visiškai priklausomas nuo savo atsidavusių. Be abejonės, visos paskaitos vertos dėmesio, bet ypatingai norėtųsi paminėti Bhakti Vigjana Gosvamio paskaitą, kai mokytojas pateikė keletą labai gražių analogijų. Jei moki švilpauti, tai švilpti malonu, bet kai švilpi į fleitą, garsas gaunasi dar gražesnis ir maloniau klausytis kitiems. Lygiai taip ir Krišna – pilnas palaimos, bet kai jo palaiminga prigimtis pripildo atsidavusio širdį, sklidiną meilės Jam, tai dar labiau Jį patenkina. Kita nepaprasta analogija, kurią mokytojas minėjo ir savo seminare – analogija su Sitos pagrobimu ir įkalinimu pas Ravana. Čia Ravana sulygintas su protu, Sita – su sąlygota siela, Hanumanas – su ačarja, kuris

vienintelis tegali prasiskverbti į Ravanos saugomą tvirtovę, kurioje įkalinta Sita. Tada jis praneša Ramai (Viešpačiui) kad atrado Sitą (analogijoje – sąlygotą sielą). Rama labai dėkingas Hanumanui (ačarjai), tad atsidėkodamas jį apkabina, apie ką šis taip ilgai svajojo. Nieko nėra Viešpačiui brangesnio už tą, kuris padeda sugražinti sąlygotas sielas atgal pas Viešpatį.

Savo seminaro metu Bhakti Vigjana Gosvamis toliau tęsė komentuoti „Manah-šikšą“, šį kartą kalbėjo apie šeštą posmą. Kaip visada, jo paskaitos susilaukdavo didžiausio pasisekimo, net į salę nebuvo įmanoma įeiti, tad kai kurie tiesiog klausėsi suvirtę lauke ant pievutės. Didelę dovaną mokytojas padovanojo šeštadienį per paskutinį festivalio kirtaną. Kaip pasakojo jo mokiniai, mūsų festivaliuose mokytojas per kirtanus jei ir dalyvauja, laikosi santūriai. O štai mokinių sąskrydžiuose leidžia sau įsišėlti. Taigi, tą vakarą gavome malonės truputį pamatyti ką tai reiškia, kai Bhakti Vigjana Gosvamis pats praveda kirtaną, o paskui ir pats šoka... Tokio jo dar nebuvo tekę matyti, nieko tad keisto, kad tai atsidavusius dar labiau paskatino pasinerti į kirtano okeaną.

Nirandžana Svamis, nors pradžioje buvo įspėjęs, kad iš jo nieko daug nesitikėtume, savo bendrijos dovanojo gerokai daugiau nei kas būtų tikėjęs. Jis vadovavo visiems vakariniams kirtanams, taip pat paskaitė dvi paskaitas ir pravedė susitikimą su mokiniais, o kadangi į jį susirinko ne tik mokiniai, tad tai irgi gavosi kaip paskaita. Taip pat pravedė pirmąjį sadhu sangos vakarą.

Šio pradžioje badžaną atliko vaikai, susilaukę audringų atsidavusių plojimų ir nuoširdžių mokytojo padėkų. Mokytojas prisipažino, kad matydamas kaip vaikai entuziastingai dalyvauja festivalyje, pats nuo to įsikvepia ir tai jam suteikia vilties, kad judėjimas turi gražią ateitį. Vos atvykęs į festivalį Nirandžana Svamis nurodė, kad didžiausias mūsų festivalių trūkumas – mažai kirtanų. Panašu, kad šiame festivalyje, aišku, paties Maharadžo dėka, tai pavyko pataisyti. Po festivalio mokytojas rašė, „Buvau pakerėtas atsidavusių palaima kirtanų metu. Be abejonės, jie pajuto skonį po intensyvaus ištisas dienas trukusio klausymosi ir kartojimo“.

Bhakti Čaitanja Svamis, oficialus vasaros festivalių šeimininkas, buvo vakarinių kirtanų vadovo (Nirandžanos Svamio) dešiniąja ranka. Vienas kirtanas taip įsišėlo, kad mokytoją atsidavusieji pakėlė ir ėmė mėtyti aukštyn, skanduodami „Džaja gurudeva!“. Nirandžana Svamis, kuris tuo metu grojo harmonija, tik lingavo galva ir šypsodamasis stebėjo kaip atsidavusieji gaudė unikalią progą gauti lotosinių pėdų dulkių. Užtat kitą vakarą, kai visi mokytojai jau buvo išsiskirstę ir tik Bhakti Čaitanja Svamis buvo likęs vesti kirtaną, jį vėl pakėlė ant rankų, ir šį kartą nunešė su kirtanu iki pat kambario, net paguldė į lovą ir pledu apklojo. Kertame lažybų, to dar nėra viename festivalyje nėra buvę... O savo seminarą, kuriam dėl įtempto paskaitų grafiko teko tik dvi paskaitos, mokytojas pašventė Šventų vardų kartojimui. Paguosdamas, kad planuoja

pavasarij sukviesti visus į Šventų Vardų sąskrydį, ten jau bus galima daugiau pabendrauti šia tema.

Bhakti Vikaša Svamis skaitė kelių paskaitų seminarą apie kliūtis, kurios trukdo prisiminti Krišną. Džajapataka Svamis kaip visada pasirodė akimirksniui – pusantros paros. Šį kartą pavyko jį priimti geriau ir mokytojas turėjo galimybės kiek pailsėti. Bet vis tiek ištisą dieną nenuilsdamas tarnavo atsidavusiems. Dhirašanta prabhu šiemet paskaitų neskaitė, daug dirbo su vaikais ir taip pat dalinosi patirtimi su kitais atsidavusiais. Na o šeštadienį, prieš sadhu sangos vakarą pamatėme jo darbo vaisius – vaikų spektaklį apie Govardhana lila, kur pats autorius atliko Indros vaidmenį. Negalėjai nesistebėti kaip jis sugebėjo tiek daug vaikų (virš 20) užimti įvairiais vaidmenimis.

Mahadjuti prabhu, jau pažįstamas atsidavusiems iš praeitų metų Rathajatrų turo ir Žiemos festivalio, skaitė trijų paskaitų ciklą. Vienoje paskaitoje pakartojo dar žiemą skaitytą „Bhagavad-gita sprendžia visas problemas“, taikliai pastebėdamas – jei „Bhagavad-gita“ atsidavusiems būtų tokia pat brangi ir neatsiejama kaip mobilus telefonas, kiek problemų neliktų savaime. Ypatingai įsiminė jo pasisakymas per pirmąjį sadhu sangos vakarą, kai Mahadjuti prabhu papasakojo apie pirmąsias savo dienas Krišnos sąmonės judėjime. Susirinkę lektoriai negalėjo susilaikyti nesijuokę, prisiminę, po kiek žirnių gaudavo pusryčiams, kaip pirmaisiais metais šventyklų komendantai neturėjo tikėjimo muilu ir karštu vandeniu, kaip visi tenkinosi viena „stebuklinga“ drabužių skrynia ir maudytis rytais tekdavo stovėti ilgoje eilėje, ir kiekvienam buvo skirta ne daugiau kaip 30 sekundžių po dušu. O daugiau ir neišstovėsi, kai nėra muilo ir šilto vandens...

Pirmą kartą apsilankęs Dhanešvara prabhu paskaitų neskaitė, tiesiog dalyvavo programose ir pravedė keletą kirtanų. Lygiai taip ir ir Abhinanda prabhu, kuris didesnę dalį dienų praleido fojė prie staliuko su Prabhupados nuotraukomis, tad buvo prieinamas visiems norintiems.

Dar viena naujiena mūsų festivaliuose - Šrutakirti prabhu (atvyko kartu su žmona Amekhala dd) panardino į Šrilos Prabhupados katha, jo pasiklausyti susirinkdavo ir kiti lektoriai, o vakarais vykusios gyvos jo paskaitos neleido atsidavusiems snūduriuoti ir buvo puiki įžanga į vakarinius kirtanus. Buvo pateikta gausybė pavyzdžių kaip reikia išmokti tarnauti Šrilai Prabhupadai 24x7 (dvidešimt keturias valandas per parą, septynias dienas per savaitę) dvasia, taip galiausiai išmokstant tokia pat dvasia tarnauti ir Krišnai.

Taip pat pirmą kartą pasirodžiusi mūsų festivaliuose matadži Devaki skaitė tik vieną paskaitą,

tačiau pravedė net ketvertą susitikimų su matadžėmis ir susilaukė tikrai didelio pasisekimo. Pagal įsikvėpusias bhaktines buvo akivaizdu įnešė svarų indėlį į festivalio sėkmę.

Sekmadienį buvo iniciacijos, 20 atsidavusių gavo pirmą ar antrą įšventinimus. Kaip pastebėjo Bhakti Čaitanja Svamis, tuo mūsų judėjimas dar labiau sustiprėjo. Po to sekė kultūrinė programa, kurią organizavo matadžiai Vaida, ir paskutinės vaišės. Prasadai šiemet buvo gal ir kuklesnis nei pernai, bet tikrai geros kokybės. Na o jei kam ir pritrūko, Džagadanandos komanda ir „Radharanės“ virėjai pateikė gausų asortį įvairiausių skanėstų.

Pabaigai norisi paminėti pagrindinius festivalio organizatorius – Amritamani dd su Irmantu, Vaikunthanathą prabhu ir Vrindavana vilasini dd, daugelis net nežino ir nesužinos, kiek jėgų jiems pareikalavo tarnystės lavina. Taip pat dera paminėti JŠ Bhakti Šaran Šanta Gosvamį, kuris pravedė daug kirtanų. Ir, aišku, nuoširdus ačiū visiems atsidavusiems, jiems išvardinti nepakaktų vietos, kurie prisidėjo prie festivalio, uoliai tarnavo vaišnavams, ir tik jų didelių pastangų dėka pavyko išlaikyti šventinę nuotaiką. Kaip atsisveikindamas pastebėjo Šrutakirti prabhu, šis festivalis iš visų kur lankėsi paskutiniu metu, jam patiko labiausiai. Išties, ne jam vienam.